

ACCIO

Mentre uns treballen
perquè s'exigeixin les
responsabilitats, altres
fan gestions per
impedir-ho

Setmanari d'Esquerra Republicana
Redacció i Administració: Francesc Llairet, 21.

Portantveu del Centre Republicà Català
Subscripció al mes, 0,75 ptes.

Cal actuar

La setmana passada, per confusió, varem titular el nostre editorial «Panorama polític local» en lloc de «Cal actuar» que són justament d'una serie d'escrius desenrotllats a l'entorn d'aquell títol, ço és, de «Panorama polític local». Seguim, doncs, el camí emprès la setmana passada.

Sovint hom pren com excusa per a no afiliar-se a cap partit polític, el tòpic de «no ve d'un», «ja s'ho faran», «s'han de pagar tantes quotes que no ve bé augmentar-ne el nombre». Els més atrevits, segurament més insincers, s'excusen treient una colla de defectes als capdavanters polítics. Tot plegat és negligència i peresa. Són comodons per temperament, i com que la nostra mentalitat no té interès per esforçar-se i veure el què hi ha més enllà d'on ens arriba la vista, tenim compte només dels resultats immediats. Afegim-hi també que ens resulta més còmode criticar i censurar a tof drap. Ho fan tan malament! —hi ha qui diu amb una mentalitat baixíssima de sostre. Gran error. Els que així parlen no volen entretenir-se a pensar que els homes no són les idees, per bé que les idees fan els homes.

Els defectes dels capdavanters polítics no es corregeixen amb el retraïment. El retraïment dels homes honrats fa planer el camí dels «avantagistes», dels poc escrupulosos que, com deiem, fan servir la política de peanya de les seves ambicions. Aquests arribistes que trobem que ho fan malament, no són republicans, ni monàrquics, ni comunistes, no són res més que arribistes, i per foragitar-los no més cal actuar. Es actuant que depurarem els partits polítics, és actuant que depurarem la política, que farem els partits sans. Com voleu que es fes bona feina si les persones intel·ligents i honrades es retiren! Serà bo que advertim també, que no és suficient tampoc estar afiliat a un partit, és necessari també interessar-se per la marxa, pel funcionament de l'entitat en la qual es pertany, que és per ací on ha de començar la fiscalització dels ciutadans que ens han de representar en la política.

Encara que ens fem pesats, no ens cansarem de repetir que cal actuar.

Perquè caigué la primera República

La primera república espanyola va caure, malgrat les primeríssimes figures que la presidiren, més que per cap altra cosa, perquè no saberen els republicans de llavors, resoldre els problemes seculars plantejats a les Espanyes, d'acord amb l'anhel, aleshores intuïtiu dels ciutadans d'aquest poble.

Més aviat, des del poder varen ofegar, alguna vegada amb sang (Castelar) els esforços espontanis dels ciutadans per a la solució d'aquelles qüestions.

No altra cosa, eren l'alçament dels cantonals, que intentaven donar al país la constitució orgànica natural, d'acord amb la realitat viva dels diferents pobles que integren Ibèria. La sublevació d'Andalusia, era el gest heroic de protesta contra l'opressió feudal, que encara avui esclavitza els treballadors andalusos.

En aquella hora, la feina a fer era implantar per Decret la República Federal i la reforma agrària i partint d'aquesta realitat, ratificar després parlamentàriament el fet consumat. D'aquesta manera la «paviada» hauria estat impossible, perquè la república hauria comptat amb els defensors cantonals i agraris que no s'haurien deixat prendre la seva llibertat i benestar guanyats.

Castelar llençà els generals Pavía i Martínez Campos contra els ciutadans espanyols, quan hauria estat millor llençar-los contra els carlins. Més tard, els mateixos que aplastaren els republicans murcians i andalusos, anorrearen la república.

L'experiència que neix d'aquest fet salta a la vista.

Per a que el nou règim conservi la simpatia popular, cal que sàpiga conèixer els seus veritables amics i enemics. Cal que no es defraudin els anhels que produïren l'alçament del 14 d'abril, cal que es resolguin amb un clar esperit de justícia les importants qüestions plantejades, de sol·lució urgent.

No és pas possible oposar muralles a l'avenir, sinó tot el contrari. El què cal es

Sortint al pas

M'han dut a llegir el número darrer d'un setmanari local on hi he trobat conceptes que m'al·ludeixen d'una manera incalificable. No tenia pas ganas de fer-ne cas; volia oblidar-ho amb el major despreci. Però, aquesta constant campanya d'insidies, d'infàmies i de calúmies vingudes en un periòdic que s'anomena republicà i d'esquerra, m'obliga a trencar el silenci i el cercle de la meua modèstia i sortir al pas, per una sola vegada, de l'autor o l'inspirador d'aquestes insidies per a dir-li que és un miserable i un perfecte canalla.

A Badalona, els que en som fills o hi porten molts anys de residència i hi han tingut càrrecs populars o representacions polítiques, tots ens coneixem. Però, malgrat la coneixença que ens tenim els uns dels altres, i en que només sigui per refrescar la memòria del bilió miserable insinuator d'infàmies contra meu, dec dir que de des que tinc ús de raó he estat constant i conseqüent amb els meus sentiments, que he professat amb devoció.

Per damunt de tot, aimant de la humanitat i de la vida col·lectiva, he sentit un profund liberalisme i m'han repugnat els vividors de la política i els que han estat traïdors de llurs ideals, per això, la meua primera obcecació fou sempre classificar els homes honrats qualsevulla que siguin els seus sentiments i les seves creences, dels arribistes que busquen càrrecs i representacions on en ploguin, per a satisfer egoïsmes particulars sense escrúpols ni moralitat en explotacions indignes.

He professat sempre aquell liberalisme, he estat sempre tradicional amb els meus amors a Catalunya, a la República, a la democràcia i, encara que un home d'ordre, el règim social més avançat no solament no m'espanta sinó que té tots els meus afectes. En creences religioses, n'estic completament absent.

vetllar l'enemic que esperança el retorn als temps d'ignominia passats.

JOAN LLUIS PUJOL I FONT
Diputat a la Generalitat

<p>CINEMA VICTORIA</p> <p>Dies 13 i 14 de Febrer de 1932</p> <p>M pel·lícula sonora</p> <p>El hombre de la melodía (sonora)</p> <p>Fantasmas dibuixos sonors</p> <p>Noticiari Fox sonor</p>	<p>CINEMA NOU</p> <p>Dissapte, 13 i diumenge, 14</p> <p>Seamos alegres per Norma Shearer (sonora)</p> <p>La fruta amarga en espanyol per Joan de Landa</p> <p>Dibuixos animats sonors</p>	<p>Teatre Guimerà-Picardol Cinema</p> <p>Dissabte, 13 i diumenge, 14 feb.</p> <p>El Príncipe Gondolero parlada i cantada en espanyol</p> <p>La expiación del Dr. Fu Manchu (sonora)</p> <p>Tragabolos dibuixos sonors</p> <p>Revista Paramount Sonora</p>	<p>CINEMA ZORRILLA</p> <p>Dies, 13 dissabte i diumenge, 14</p> <p>ACTUALITATS SONORES</p> <p>CAIN gran film sonor</p> <p>Una mujer en Wall Street per Ralph Ince</p> <p>Dibuixos sonors</p>
---	--	--	---